

Kedvenc énekeim 19.: É 109.

Ó ifjak, lányok, gyermekek,
az anyalszóból értetek:
feltámadt Krisztus értetek, alleluja.

Itt áll az Úr most köztetek:
„Békesség, már ne féljete!k!
Én vagyok, bennem higgyetek!” Alleluja.

Ezen a szent-szent ünnepen
ujjongva csengő éneken
Urunkat áldjuk szüntelen, alleluja.

Illó, mert ily jót tett velünk,
átadva néki hű szívünk,
Istennek hálát zengenünk, alleluja.

Az ének szövege egy XV. századi ferences költeménye.

Az első versszak a betlehemi éjszakát juttatja eszembe: a pásztorok értettek az anyalszóból, és elindultak megkeresni a kisedet. Megtalálták egy sziklabarlangban. A húsvéti anyalszó pedig azt hirdeti: nincs a sziklasírban, akit keresünk. Feltámadt. Másutt kell keresnünk, másutt találjuk meg. (lásd alább)

Nagybőjt negyven napján keresztül arra gondoltunk, hogy Jézus ÉRTÜNK szenvedett. Most azt énekeljük: Jézus ÉRTÜNK támadt fel. Most kezdem megérteni Szent Pál szavát: „Ha Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a mi hitünk.” Jézus értünk támadt fel, hogy értelmet adjon a mi hitünknek.

A második versszak Jézus szavát idézi: „Én vagyok.” Én kétféleképpen értelmezem e mondatot. Attól függően, hogy hova teszem a hangsúlyt. Ha az első szót (én) nyomom meg, akkor azt jelenti: „Én vagyok itt, nem más, nem kísértet, amit láttok!” Ha a második szót (vagyok) nyomom meg, akkor azt jelenti: „Engem nem öltek meg, én továbbra is élek, vagyok, mégpedig értetek vagyok!”

Sőt! Ezt mondja majd mennybemenetele előtt: „Veletek vagyok!” Számomra ez is kétféle jelentést hordoz: Velünk van a felebarátban, a segítségre szorulóknak, a közösségben, az Eucharisziában. De a „velünk van” azt is jelenti, hogy a mi pártunkon van, nekünk drukkol, hogy sikerüljön rátalálnunk arra a békességre, amit Ő hozott nekünk a mennyből.